

El llenguatge

Benvolent i benèvol

Certs mots composts, d'aquells que han estat obtinguts per mitjà del que hom anomena parasintesi, és a dir, amb la intervenció de prefixos i sufixos alhora, són sovint objecte de confusió, quant a llur forma i significat, amb altres mots afins i semblants, alguns d'ells obtinguts directament de formes parasintètiques llatines.

Un cas molt freqüent, d'aquestes confusions, és el que podríem presentar polaritzat en els adjectius benvolent i benèvol. Benvolent forma una sèrie amb benvoler, benvolença i benvolgut. I benèvol en forma una altra amb benevolència i benèvolament. Els primers són mots composts de formació catalana, a partir de la forma verbal voler, amb l'adverbi ben a tall de prefix i els sufixos de derivació usuals: de fet, benvolent i benvolgut no són sinó els participis present i passat del verb voler amb l'adverbi ben prefixat. En canvi, benèvol i benevolència són formes llatinitzants, obtingudes de mots composts llatins. Quant al sentit, benvolença i benvolent signifiquen «bona voluntat, estimació» i «el qui mostra benvolença»; en canvi, benevolència i benèvol signifiquen més aviat «indulgència» i «indulgent». Com es veu, els significats són afins, però clarament diferenciats. Notem la correlació entre benvolent i benvolgut: Qui tracta un amic de benvolgut és que ell és benvolent. I benèvol es diu més aviat d'un jutge, d'un superior, d'un crític, etc.

A part de les freqüents, i es pot dir que lògiques, confusions que es produeixen entre aquestes dues sèries de mots, molt sovint els dubtes es resolen en formes que podríem anomenar intermèdies: «benevolent» i «benevolència», les quals, malgrat que han estat usades profusament, han estat rebutjades per la moderna normativa i no figuren, per tant, incloses al Diccionari acadèmic.

Paral·lelament, tenim d'una banda malvolència i malvolent (i malvolgut), i malevolència i malevol. I «malevolent» i «malevolència», com a formes que cal rebutjar.

Albert Jane